

Iváni Rella: Az ő országa

(magyar mese)

I.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy királyfi. Amíg a bölcsőben szunnyadt, nem tudta mit rejteget számára a jövő, csak nézte nagy kék szemével az ismeretlen világot.

És később is, mikor már játékokat kapott és bohókás szavakat mondogatott, boldognak érezte magát a fehér gyermekszobában, az ő kis birodalmában.

Hanem egyszer aztán, képzeljétek, mi történt vele. Ágyút, puskát, kardot, katonákat kívánt, de volt neki egy szép hintalova is, amelyen vidáman lovagolt és aranyos haját lengette a levegő. Ő irányította a háborút és reszketett tőle az egész kis szobabirodalom.

Az öreg kertész borzas fiát nevezte ki hadseregearancsnoknak és haragudott rá, ha nevetett az ő végtelen komolyságán.

Egy-egy nyert csata után rajongva dédelgette játékkatonáit és megígérte nekik, hogy olyan vitézségi érmet kapnak, mint az igazi élő katonák, csak aztán elbírják.

Testvérkéit végtelenül szerette, pedig sokszor megcibálták szőke hajfürtjeit.

Nyert csata után tűrte ezt, de jaj volt mindenkinek, ha a csatát elvesztette.

Öccse, István hercegecske vette a bátorságot és megkérdezte egyszer tőle

- Miért veszed komolyan a játékot, minek olyan királynak hadsereg, akinek se országa, se hazája.
- Lehetek még király és országom is lehet, meg hazám is – felelte János királyfi sértett önérzettel, de titokban elfojtotta sóhajtását.

Aznap már nem voltak képesek szavát venni. Fázott és meghúzódott a kályha mellett, mint egy beteg madár.

Édesanyja sem tudta megvigasztalni, mert keményen titkolta a baj okát és sírt, sírt egyre szegényke.

Este, mikor már halkabban duruzsolt a tűz és a kastélyban még az egérek is aludtak, ő virrasztott.

Kabátja zsebéből elővette édesanyja arcképét és szent áhítattal, hosszan nézegette az édes arc nagy borús, fekete szemét, melynek fájdalmas titkát anyja is megtagadta tőle. Sohasem szólt, hogy mi bántja, mi fáj neki. Mosolygott, ha valakit vigasztalni akart.

Mit tegyek – szólt magának suttogva – egy király, akinek se országa, se hazája. Megkeresem, ha tövises lesz is az út.

Körülnézett újra játékszobájában. Testvérkéi aludtak. Halvány arcukon a mécses rózsaszínes fénye huncutkodott.

Alkudtak a játékszerek is, a sarokban nagyot ásított a hintaló és várta kis gazdáját, hogy felrázza.

Nem nyúlt a játékokhoz. Szemében merész tűz égett, szerette volna már látni igazi országát.

Büszkén felvetette a fejét és másnap búcsúzás nélkül elindult.

II.

Ragyogó színekkel kelt fel a nap. A táj olyan volt, mint egy gyönyörű tündérgert. Mosolygott az egész természet.

A kis királyfi örült, hogy útja vidáman kezdődik és boldog volt, hogy elhatározását végrehajtotta.

Patyolatosan tiszta arca és békésen fénylő szeme meglelégedettséget árult el és ebben a pillanatban úgy érezte, hogy nem lehet messze az ő országa.

Önérzetesen lépkedett és hogy a lelke mélyén lappangó legkisebb szomorúságot is elűzze, dalolni kezdett. Vándorbotja ütemesen kopogott az országúton.

Tarisznyájában volt egy kis elemózsia, de csak néhány napra való, amit úgy csent el az éléskamrából, mielőtt elindult. A jó Istenre bízta magát, aki nem hagyta el azokat, akik benne hisznek.

Ment-mendegélt tovább derűsen, amíg le nem ereszkedett az esti szürkület.

Megijedt. Eszébe jutott az édesanyja, testvérkéi, játékaik és sírón visszavágyott hozzájuk.

Sűrű erdőhöz ért. Reszketett attól, hogy itt kell töltenie az éjszakát.

- Ha nem alszom – gondolta majdnem hangosan – nem bírom folytatni az utamat. Mégis nagy merészség volt ilyen fiatalon eljönnöm, hogy megkeressem az országomat. Úgy kell nekem – mondta egészen hangosan és zokogni kezdett.

Az erdőben furcsa zaj támadt. A kis királyfi ijedtében a lélegzetét is visszafojtotta és a torkában dobogott a szíve. Pillanatok alatt a legrettenetesebb dolgok kavaroztak a fejében és megadással várta a halálát.

A zaj egészen közélről hallatszott. Most megjött a bátorsága. Arra felé indult, ahonnan a zajt sejtette.

Megállt. Egy terebélyes fa mögül bájos őzike ugrott elő és meglátva a királyfit egy percre figyelmeztetett.

János királyfi odalépett hozzá, szeretettel átölelte az Őzike nyakát és azután engedte tovább.

Óriási nyugalom szállt zaklatott szívébe és a száraz csaliton édesen elaludt.

III.

Sokat gyalogolt szegényke és nem jelentkezett egy jótékony tündér sem, aki segített volna neki nagy elhagyatottságában. Elteltek hetek, hónapok, évek, hiába. Sokat koplalt és lefogyott az árva királyfi. Még mindig nem találta meg a hazáját. Látott ugyan sok szép országot, de ezek csak a szemének tetszettek, a szívének nem.

Lerongyolódva, fázva, kételkedő lélekkel már majdnem visszafordulni készült, amikor egy messziről csalogató község határához ért. Megkönnyebbült. Esteledett, de nem félt, sok zajt hallott és nyugodt volt. Tele tüdővel szívta be az üde levegőt.

- Ez lesz az én hazám – ujjongott örömmel – ez lesz az én országom.

Holnap az első utam a faluba vezet. Oh! ha nem csalódnék.

A közelben megpillantott egy szénakazalt. Balsamos illata csábította és meghatottságában megcsókolta a kazalt, fűgén és boldogan mászott fel a tetejére. Körülnézett. Sötét volt. Nem látott semmit, de hitte, hogy eljött az ő országa.

IV.

Csodásabb reggel még nem köszöntötte a királyfit. Az üde táj szépsége egészen elragadta. Friss akart lenni ő is. Megmosakodott egy közeli forrás vizében, lesimította haját, de a ruháját nem tudta felfrissíteni. Hiába könyörgött a jótékony tündérekhez, nem törődtek vele. Neki a Sors a valóságot adta.

Mégis örült.

- Egészen biztos, hogy felismerték. Leborulnak előttem és fejemre teszik a koronát. A ruha igazán nem fontos. Egy érző ország megismeri királyát és örül ha megérkezik.

Már látta a diadalkaput, a fényességet, a pompát és látta a szívét, mely meghálálja a nép szeretetét.

Hittel mendegélt és nem történt semmi. Az emberek lekicsinylőleg nézegették, egy-két élénkebb fiúcska követ dobált utána és fűgét mutatott neki.

Elkeseredett. Támolyogva és taláalomra benyitott egy cifra kapun s mikor a küszöbhez ért és az ajtót kinyitották beesett a szobába.

A ház asszonya ájultan fektette a mennyezetes ágyba. A kis királyfi arcán lázrózsák égtek, szeme tüzelt, ajka mesélt.

- Öltöztessetek fel a legszebb ruhába, mert én vagyok a király. Ígérem, hogy jó leszek és szeretem a népet.

- Úgy látszik bolond – szólt a ház asszonya a sarokban gubbasztó fiának.

- Persze, hogy az – válaszolt ásítva a kis parasztfiú – de azért küldje el, jó lesz helyettem libapásztornak.

Elmúlt az éjszaka és a kis királyfi még mindig lázas volt. Világért sem hitték el neki, hogy beteg.

- Agyalágyult vagy te kis koldus – szólt újra az asszony – egyébként semmi bajod. Eredj libákat legeltetni.

A királyfi nem akart menni, de a parasztöcskös ostora kényszerítette.

Könnyezve legeltette a libákat, elnézte a végtelen mezőt, a virágos réteket, a tiszta kék eget, a gyönyörű pusztát tájat, amely íme mégsem az ő országa.

V.

Másnap megszökött. Rengeteg fáradtsággal indult tovább. Már maga sem hitte, hogy megtalálja az országát. Lehangoltan vánszorgott a világ útjain. Anyja fényképét nézegette, a két nagy szomorú fekete szemét, mely azt mondta neki:

- Menj!

És ő ment, de nem tudja hova ér. Nagy bizonytalanságban esengően könyörgött a jótékony tündérhez, hogy jelenjék meg és mutassa meg az ő országát.

A jótékony tündér a kis királyfi ámuló csodálkozására valóban megjelent, ragyogó ezüst öltözetben, kezével jobbra mutatott s aztán szó nélkül eltűnt.

A királyfi ballagott a jelzett irányban. Mérföldeket gyalogolt, ráesteledett és nem látott biztatót. Csak egy útszéli kereszt árva mécsese lobogott feléje, hívogatva. Közelebb ment és azt hitte otthon van ismét játékszámban ahol minden este égett a mécses.

Könnyezett.

- A jótékony tündér biztos e keresztet mutatta nekem – gondolta – és fáj a szíve.

Annyi ereje még volt, hogy elimádkozta a Hiszekegyet aztán elaludt a kereszt tövében.

VI.

A régi hit teljes erejével vezette. Ment tovább, S íme csodák-csodájára megpillantott egy határtalan szőkekalászos rónaságot. Öröm szállt a szívére és a végtelen szőke határt óriási elragadtatással elnevezte aranytengernek.

- Oh' ha ez lenne az én országom – zengte ujjongva.

Szavait meghallotta egy öreg számottevő, aki reggeli jókedvében versenyt füttyült a pacsirtával.

- Bizony szép ország a mienk. Nehéz munkával mívelem e rögöt és mégis elhagyni nem tudnám soha. Most egy kicsit szomorúak vagyunk, mert szenved a hazánk és nincsen királyunk.

- A királyfi örült, de nem mert szólani.

- Látom fáradt vagy te kis suhanc – szólt újra a szántó-vető.

- Inkább éhes – válaszolt a királyfi.

Az öreg szántó-vető elővette cifra tarisznyáját és megkínálta a királyfit friss kenyérral.

- Íme én csak kenyeret adhatok neked, de úgy egyed, hogy szent föld adta és veritékem is.

A királyfi elfogadta a kenyeret és beleharapott. Minden falatnál jóleső melegség simogatta a szívét és érezte, hogy csak az az ország lehet az ő hazája, amelyiknek ilyen jóízű kenyere van.